

H. C. Andersen: CESARJEVA NOVA OBLAČILA

Andersen se v eni od svojih najbolj znanih zgodb loteva tematike, ki je po mojem mnenju aktualna še danes. Pravljičica mlajšim bralcem ponudi zabavo s smešnimi opisi samovšečnega cesarja, ki se pred vsemi podložniki sprehaja v samih spodnjicah. Če je pred njimi slikanica z dobrimi ilustracijami, je bralna izkušnja še boljša.

Kljub temu, da v zgodbi nastopa malo oseb, je kratka in bolj preprosta od nekaterih drugih Andersenovih pravljic, pisatelj v pravljici nastavi tudi nauk za starejše bralce. Pravljičico sem torej poskušala analizirati, nato pa ponovno sestaviti nauk, ki ga Andersen skrije v pravljичne podobe.

☛ Že takoj na začetku imamo opraviti s cesarjem, ki je obseden s samopodobo in je za svoj izgled pripravljen veliko storiti.

☛ S tem Andersen kritizira meščane in njihove vrednote in nam nakaže, da se ga literarna smer njegove dobe – romantika – ni izognila.

☛ Naslednji motiv sta sleparja, ki prodajata blago, ki ga neumni in nesposobni za delo, ki ga opravljajo, ne morejo videti. Cesar jima naroči, naj mu sešijeta oblačilo, saj ga zanima, kateri od njegovih podložnikov so na delovnem mestu, ki si ga zaslužijo. Seveda se vsi cesarjevi podložniki in ministri pretvarjajo, da blago vidijo, saj se bojijo za svojo službo, s katero si služijo denar. Še sam cesar se zбоji za svoj prestol, čeprav ne vidi niti ene niti, ki naj bi bila vtkana v oblačilo.

☛ Andersen spet kot tipičen romantik kritizira družbo, naravnano na materialne vrednote in dobrine.

☛ Na paradi, na katero pride cesar oblečen v oblačilo, ki naj bi bilo stkano za pametne in sposobne, je ljudstvo nad oblačilom svojega cesarja navdušeno. Nihče noče sebi in drugim priznati, da oblačila ne vidi. Celotno utvaro prekine otrok, ki ugotovi da cesar vendar nima ničesar na sebi. Verjamejo mu vsi – s cesarjem vred.

☛ To, da je edini, ki se ne pretvarja otrok, ni naključje. Andersen otroke obožuje, čeprav jih sam ni imel. Otrok je torej edini, ki se mu ni treba pretvarjati, ni se mu treba bati za službo (torej materialne dobrine zanj nimajo vrednosti), ... otrok je svoboden, odrasli pa so vpeti v spone.

Sinteza:

Iz pravljice se lahko naučimo predvsem dveh stvari:

- obleka ne naredi človeka – Andersenova obleka cesarja razgali in ga pokaže takšnega kot je.
- Iskrenost bi morala biti bolj cenjena kot najbolj cenjena služba, vendar temu ni vedno tako.

Mislim, da je pravljica predvsem zaradi teh dveh naukov aktualna tudi v današnjem času, ko se ljudje ženemo za službami, čim boljšimi ocenami itd. In pri tem pozabljamo, kdo smo v resnici in zanemarjamo mnenje posameznika.